

Oljevigningsmässan 2018

Genom vår vigning, kära medbröder, får vi säga: ”Herren Guds ande fyller mig, ty Herren har smort mig. Han har sänt mig att frambära glädjebud till de betryckta och ge de förkrossade bot” (Jes 61:1). Genom vår vigning får vi förvalta den Andens fullhet som Jesus har anförtrott åt oss, åt hela sin Kyrka. Samtidigt vet vi att vi ofta själva erfar det mer som fattigdom, ja, ibland som tomhet på inspiration. För inte så länge sedan sade någon till mig om en predikan: ”Det var bara ord, ord och ingenting från Anden.” När vi hör något sådant blir vi säkert först lite ledsna eller rentav förargade, men när vi tänker efter lite mer, ser vi lite djupare. Vi anar att vissa människor faktiskt kan ha en så djup längtan efter Andens fullhet, att de förväntar sig mer av oss, arma präster och predikanter, än vad vi kan ge dem. Det är ju bara Jesus själv som kan fylla människans djupaste behov av den Helige Ande. Vi kan bara peka vidare, leda vidare, slussa vidare. Just genom vår fattigdom och brist kan vi faktiskt hjälpa människor att inrikta hela deras hjärtas längtan på att ta emot Jesus på ett ännu djupare plan. Därför finns det egentligen ingen misslyckad förkunnelse, bara vi förmår hjälpa de troende att längta, hoppas och sträva efter att gå vidare för att komma Jesus ännu närmare i Andens fullhet.

Som vigda ämbetsbärare får vi alltid handla i Jesu person och förmedla det som är oändligt mycket större än vi själva. Vi får aldrig dra uppmärksamheten till vår egen person utan bara peka vidare på Jesus. När människor förstår detta, kan också våra svagheter och brister bli nästan till ett slags sakrament på den fulla Andens nåd som bara finns i Jesus själv. Naturligtvis måste vi alltid göra vårt bästa, men det är inte vad vi säger och gör som är det viktiga i sammanhanget utan att det leder de troende fram till att öppna sig till vad Jesus säger och gör. Vi kan bara försöka vara genomskinliga för honom och göra vad vi kan för att Anden skall tända sin eld i människors hjärtan och smörja dem med sin smörjelse, så att de finner sin fulla glädje och mening i Jesus och ställer sig till hans förfogande av hela sitt hjärta.

Detta sakramentala synsätt och levnadssätt blir viktigare och viktigare i ett samhällsklimat där man bara blir kvar på ytan, i tingen, i känslorna. Det är så lätt att drunkna i sinnesintryck och stämningar och så fastna på vägen och aldrig nå fram till ett djupare möte med den levande Guden. Som präster har vi en allt mer krävande uppgift – som samtidigt är oerhört spännande – att hjälpa människor att gå ner på djupet och se längre än näsan räcker. När vi blir medvetna om detta, kan allt det vi säger och gör få en djupare mening. Också våra misstag och till synes misslyckade predikningar kan framkalla en djupare längtan efter det som är större och mer, efter Gud själv, som övergår allt vad som kan uttryckas och utsägas. Det märkliga är att människor av helt olika bakgrund ändå tycks ana detta. Det upphör

aldrig att förvåna mig att så många icke-troende tar så illa vid sig när en katolsk präst gör något ont, t.ex. begår ett övergrepp. Också de förväntar sig något gott och fint av oss präster och blir upprörda när deras förväntningar kommer på skam. Det är som om de halvt mot sin vilja bejakar att en präst handlar och talar i Jesu person. Kan en präst inte vara något annat, så kan han i alla fall vara ett varnande exempel, om det nu kan vara till någon tröst.

Allt detta får oss präster att se vårt behov av helgelse ännu tydligare. Inte minst i en sekulariserad omgivning är vår kallelse till helighet en nödvändighet och ett oavvisligt krav. Guds helighet, reflekterad i en människa, är ofta det enda som kan öppna människors ögon och hjärtan för Gud. Aldrig har något koncilium betonat att alla döpta är kallade till helighet lika tydligt som det Andra Vatikankonciliet. Den prästerliga heligheten är mer än någonsin av nöden för evangelisationen i ett alltmer sekulärt klimat. Att dra med sig hela Guds folk i denna strävan och längtan efter helighet är vår prästerliga plikt. Jag besökte nyligen en katolsk skola utomlands som hade som motto för barnen: *be Saints*. Ofta låter det lite häftigare på engelska, så om vi försöker förmedla det till våra unga, kan det nog gå hem: *be Saints*. Men skall vi präster kunna få folk med oss, måste vi också själva vara besjälade av denna längtan efter helighet. Då kan också våra brister få oss att växa i ödmjuk ånger och hjälpa oss att ständigt omvända oss.

Denna oljevigningsmessa dryper av Andens helighet och nåd. Vi ber för varandra att något av Andens smörjelse tränger in i våra hjärtan, mjukar upp vår själviskhet och får oss att längta efter att förvandlas till en allt större Kristus-likhet. Hur är det när vi präster träffas? Vågar vi tala om vår längtan och strävan efter att växa i helighet, eller blir det mest klagomål på hur jobbigt det är i församlingen eller med biskopsämbetet? Försöker vi hjälpa varandra att hålla Andens låga brinnande och omvända oss ännu mer? Vågar vi ge varandra det man kallar broderlig förmaning om så krävs eller tiger vi stilla? En dag som denna måste vi nog alla bekänna att vi kunde bli mycket mer angelägna om att stödja varandra på helighetens väg. Vi ser i kyrkoherden av Ars att en präst kan förvandla en församling när han själv brinner av kärlek till Jesus och evangeliet trots att han kan vara begränsad på alla andra områden. Vi måste lära oss att lita på att Herrens Ande fyller oss, driver oss, använder oss, förvandlar oss. Mer än vi kan ana och förstå är vi levande tecken på den levande Herren som lever och verkar i sin heliga Kyrka. Därför vill jag tacka er alla, kära medbröder, för att ni är dessa underbara tecken på Jesus och för att ni dag efter dag strävar efter att bli allt mer lika honom och ge honom vidare till alla de människor som ni så troget vill tjäna. Men som sagt ni kan alltid bli ännu underbarare och tydligare tecken på Jesus genom Andens smörjelse. Det finns ingen ändpunkt i vår längtan och strävan efter att komma Jesus närmare.